



Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Crinilor 45, Pașcani, jud. Iași
@ inaltareadomnului.pascani@gmail.com

Preot paroh: Marius Ionuț Tabarcea

+40 745 776 456

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruivi.” (Romani 12, 12)

Anul III • Nr. 32(80) • 12 noiembrie 2022

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani



Calea spre mântuire

Să fim milostivi !

Sfântul Ioan Gură de Aur

„Milostenia este cea mai mare și cea mai bineplăcută lui Dumnezeu jertfă. De aceea, și Apostolul ne sfătuiește: Facerea de bine și intrajutorarea nu le dați uitării; căci astfel de jertfe sunt bine plăcute lui Dumnezeu (Evrei 13, 16).”

Post de bucurie

„Lăsatul secului” pentru Postul Crăciunului – semnificațiile zilei de 14 noiembrie

În fiecare an, pe 14 noiembrie, în Biserica Ortodoxă este cinstit Sfântul Apostol Filip. Tot în această zi, în calendar, este consemnat „lăsatul secului pentru postul Nașterii Domnului” care începe pe 15 noiembrie.

Lăsatul secului este o perioadă de post în care se abțin de la mâncarea de dulce și de la băuturile alcoolice. Înainte să începem unul dintre cele patru posturi rânduite de Biserica Ortodoxă pe parcursul unui an (Postul Nașterii Domnului, al Sfințelor Pasti, al Sfinților Apostoli Petru și Pavel și al Adormirii Maicii Domnului), există o zi care marchează sfârșitul perioadei în care mai putem mânca de dulce și care poartă numele de „lăsatul secului”.

Ce înseamnă „lăsatul secului”?

Deși cuvântul „sec” din sintagma „lăsatul secului” este înțeles ca fiind sinonim cu ideea de uscat sau lipsit de grăsime, liturgistul Badea Cireșanu afirmă că acesta provine, mai degrabă, din deformarea expresiei „lăsatul seculului”, în care „seculul” este chiar secolul, adică lumea cu obiceiurile sale, timpul secular, lumesc. În limba italiană, termenul folosit este „carnevale”, tradus prin renunțare la orice fel de aliment de origine animală.

Ce înseamnă, de fapt, această „lume” explică și Sfântul Apostolul Ioan: „Tot ce este de la lume, aceasta

este: pofta trupului și pofta ochilor și trufia vieții” (I Ioan 2, 16). Ucenicul iubit al Domnului subliniază, aici, nu doar lepădarea de păcate, ci și toate lucrurile zadarnice care ne ocupă atenția și ne consumă timpul, adresându-ne, totodată, un îndemn la reinnoirea vieții prin întoarcerea către Dumnezeu.

Astfel, pe lângă postul alimentar, cu bucate uscate, suntem chemați să lăsăm viața seculară și preocupările noastre lumești și să transformăm această perioadă într-un timp de rugăciune, de căință și mărturisire, de dragoste și iertare.

Spolocania

Una dintre cele mai cunoscute tradiții referitoare la această zi a lăsatului de sec și care se păstrează încă în unele localități din Bucovina este spolocania sau polocania (cuvânt provenit din termenul rusesc poloskanije - „a spăla, a curăța”) – denumire dată primei zile dintr-un post mare de peste an (Postul Mare sau cel al Nașterii Domnului). În această zi, vasele în care s-a gătit și s-a

mâncat de dulce se curățau și se urcau în podul casei, după care se coborau vesela și tacâmurile speciale pentru perioada de post.

Bucuria celor 40 de zile

Având o durată de 40 de zile, Postul Crăciunului ne amintește de postul lui Moise de pe Muntele Sinai, înainte de primirea Decalogului scris pe lespezile de piatră ale Tablelor Legii. Astfel, Biserica ne îndeamnă să fim și noi urmașii acestei nevoințe, pregătindu-ne, prin post și rugăciune pentru primirea Mântuitorului Hristos, născut din Fecioara Maria pentru mântuirea lumii. Acest post este de asprime mijlocie, asemănător celui al Sfinților Apostoli. Fiind un post al bucuriei, Biserica a rânduit mai multe zile în care credincioșii au dezlegare la pește. Ultima zi a Postului Nașterii Domnului (24 decembrie), numită Ajunul Crăciunului, este zi de post mai aspru decât celelalte zile. Acum credincioșii îl așteaptă pe preot ca să le vestească Nașterea Mântuitorului, cinstind în acest fel marele praznic ce va urma.

”

Când ieșim de la biserică, nu trebuie să ne lăsăm distrași de probleme fără valoare și nefolositoare, ca nu cumva diavolul să vină și să ne găsească preocupați de ele. E ca atunci când corbul găsește în câmp un grăunte de grâu, înainte să fie acoperit de pământ, îl ia și zboară cu el. Diavolul răpește amintirea acestor învățături catehetice din inimile noastre și ne găsim goliți și lipsiți de învățătura binefăcătoare.

SF. SIMEON NOUL TEOLOG



Ne învață Sfinții Părinți După moarte ne vom cunoaște toți unii cu alții

(Sursa: Triodul, Cuvânt la sâmbata lăsutului sec de carne, sâmbătă în care se face pomenirea de obște a celor adormiți)

(Continuare din numărul precedent)

Trebuie să se știe că dincolo ne vom cunoaște toți unii pe alții și vom cunoaște chiar pe aceia pe care nu i-am văzut niciodată, după cum spune dumnezeiescul Ioan Gură de Aur, care dovedește aceasta din pilda Bogatului nemilos și a săracului Lazăr. Cu toate acestea, nu ne vom vedea sub un chip trupesc; toți vom avea aceeași vârstă; nu ne vom cunoaște după înfățișarea trupului, ci cu ochiul pătrunzător al sufletului, după cum spune **Grigorie Teologul** în cuvântul rostit la moartea lui Chesarie:

”Atunci, preaiubite frate, te voi vedea luminos și slăvit, așa cum de multe ori mi te-ai arătat în vis!”.

Iar marele și slăvitul **Atanasie**, deși în întrebările către prefectul Antioh nu spune așa, totuși în cuvântul despre cei adormiți zice:

”Și până la învierea obștească s-a dat sfinților să se cunoască unul pe altul și să se bucure împreună; dar păcătoșii sunt lipsiți de acest har; sfinților mucenici li s-a dat să privească și să cerceteze cele ce se fac de noi. La învierea cea de obște însă, când se vor arăta faptele ascunse ale tuturor, toți ne vom cunoaște unii pe alții”.

Trebuie să se știe că acum sufletele dreptilor petrec în niște locuri osebite; și, dimpotrivă, sufletele păcătoșilor, la rândul lor, unele se bucură în nădejdea mântuirii, iar altele se întristează în așteptarea cumplitelor chinuri. În adevăr sfinții, după cum spune dumnezeiescul apostol, „n-au primit încă făgăduința bunătăților, căci Dumnezeu, rânduind mai dinainte ceva mai bun pentru noi, n-a voit ca să ajungă la desăvârșire fără noi». Trebuie să se știe că nu toți cei care au căzut în prăpăstii, în foc și în mare, și au murit din pricina acestora, și cei care au pierit de frig și de foame, pățimesc acestea din porunca lui Dumnezeu.

Hotărârile lui Dumnezeu sunt așa: unele din ele se fac prin bunăvoința Sa, iar altele prin îngăduință; dar și unele și altele se săvârșesc spre înștiințare, amenințare și înțeleptire a celorlalți. Dumnezeu, prin rațiunea Sa mai înainte înaintea cunoașterii, știe și cunoaște totul, și se săvârșesc toate prin voința Lui, după cum spune Sfânta Evanghelie despre păsările cerului. Nu este însă Dumnezeu Cel care hotărăște ca omul să moară într-un chip sau altul, ca unul să moară spânzurat și altul de moarte bună, unul să moară bătrân, iar altul tânăr. Dimpotrivă, Dumnezeu a hotărât o dată pentru totdeauna, îndeobște, lungimea vieții omeștești și felurile în care poate muri omul. În curgerea atâtor

ani ai vieții omeștești, se petrec diferite feluri de morți; Dumnezeu însă nu hotărăște de la început felul morții fiecărui om, ci numai îl cunoaște.

Iar dacă **marele Vasile** vorbește de predestinarea vieții, atunci face aluzie la cuvintele: „Pământ ești și în pământ vei merge”. Căci **Apostolul (n. Pavel)** spune scriind corintenilor: „Pentru că vă împărtășiți cu nevrednicie, pentru aceea sunt între noi mulți neputincioși și bolnavi și mulți mor”. Iar **David** spune: „Nu mă smulge în mijlocul zilelor mele!”; și: „Cu palme măsurate ai pus zilele mele”. Iar **Solomon** zice: „Fiule, cinstește pe tatăl tău ca să trăiești mulți ani!”; și iarăși: „Ca să nu mori înainte de vreme”. În **cartea lui Iov**, Dumnezeu zice lui Elifaz: „V-aș fi pierdut pe voi, dar n-am făcut-o din pricina robului Meu Iov”.

Din aceste locuri din Scriptură, se vede că **viața nu are hotar**. Iar dacă afirmă cineva aceasta, atunci înțelege prin hotar voința lui Dumnezeu. În adevăr, Dumnezeu adaugă zile cui vrea, iar altuia i le micșorează; pe toate însă le rânduiește spre folos. Iar când Dumnezeu va voi, rânduiește și felul și timpul morții. Prin urmare **hotarul vieții fiecărui om, după cum spune marele Atanasie, este voința și sfatul lui Dumnezeu**.

”Cu acest cuvânt și cu adâncul judecăților Tale, Hristoase, vei tămădui”.

Se adaugă și spusele **marelui Vasile**, care zice: „Moartea vine când se împlinește hotarul vieții”. Noi însă spunem că hotarul vieții este voința lui Dumnezeu. Căci dacă este hotar vieții, pentru ce ne rugăm de Dumnezeu și de doctori, și ne rugăm pentru copii? Trebuie să se știe și aceasta, că pruncii morți botezați se bucură de desfătarea bunătăților cerești; iar cei morți nebotezați și pruncii păgânilor nu vor, merge nici în desfătarea raiului, nici în gheenă. După ce a ieșit sufletul din trup nu se mai îngrijește de cele de aici, ci totdeauna se îngrijește de cele de dincolo.

Facem parastas de trei zile, pentru că în a treia zi omul își schimbă înfățișarea; praznic de nouă zile, pentru că atunci începe să se decompună trupul, afară de inimă; și parastas de patruzeci de zile, pentru că atunci se pierde și inima. Alcătuirea omului se face tot la fel: în a treia zi se formează inima; în a noua zi se fixează în trup; iar în a patruzecia zi, se alcătuește desăvârșit trupul.

Așază, Stăpâne Hristoase, sufletele celor mai dinainte adormiți, în corturile celor drepti ai Tăi, și ne miluiește pe noi, ca Cel ce ești fără de moarte. Amin.